

Április 18. Csütörtök

Készítette: Herbert Anna 9.b

Reggel korán keltettek minket, a kollégistákkal egy időben, hogy velük együtt részt vehessünk a reggeli áhítaton, majd kaptunk némi szabadidőt a reggeli kezdetéig, amit mindenki felhasználhatott fürdésre vagy olvasásra.

Reggeli után elindultunk a busszal, és egy-két óra zötykölődés után megérkeztünk az Árpád-vonal bunkerrendszerének egyik múzeummá átalakított részéhez, ahol helyi ukrán nyelvű idegenvezetőnk szavait Samu bácsi fordította. Megnéztük a bunker különböző terkeit, a kórháznak berendezett hosszú folyosót, az étkezőt, az átjárókat. Samu bácsi fordításában meghallgattuk, hogyan látták el magukat a bunkerben

élők árammal, hol tárolták az élelmet, majd amikor mindent alaposan megnéztünk, egy igen izgalmas mászás következett kifelé a bunkerből egy meredek kis falépcsőn, aminek a tetején egy akna és egy vaslétra volt. Ez kötötte össze a földalatti járatokat a külvilággal. Egyre izgalmasabbá vált a dolog, ugyanis úgy tudtuk, hogy aki szeretne, az visszafordulhat majd útközben, mielőtt az út igazán meredekké válna. Út közben kiderült, nem lehet visszafordulni, jó kis próba elé állítottak bennünket. A csapat minden tagja hőiesen helyt állt, leküzdve a tériszonyt, a kosztól és a sötétségtől való viszolygást, és rendíthetetlenül másztunk felfelé, míg végre meg nem láttuk a napvilágot. Kissé sárosan és rémülten, de mindenki kijutott a bunkerből, ahonnan lesétáltunk a hegyről, visszaültünk a buszba, és elindultunk következő kalandunk felé.

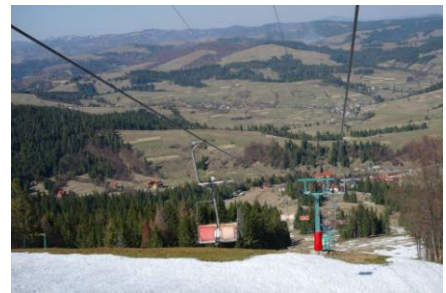

Az ezután következő állomás a Vereckei - szoros volt, ahol leereszkedtünk a folyóhoz.

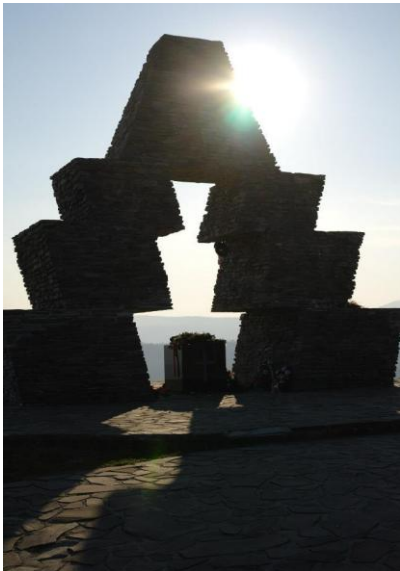

Az igazat megvallva nem volt könnyű feladat, bár a bunkerből való kijutás után meg sem kottyant senkinek. A busz addig megfordult a szorosban és visszajött, hogy miután megnéztük a folyót, azonnal elindulhassunk. Mi addig meghallgattuk Samu bácsi szokás szerint rövid, de tartalmas előadását, és ennek végeztével már indultunk is.

Innen felmentünk a Borzsa-havasok egyik gerincére. Nagyon izgalmas volt, ugyanis egyrészt libegővel jutottunk fel a tetőre, másrészt pedig hihetetlen volt a kontraszt a lenti világ, és a hegyek örökké havas gerince közt. Felmentünk a magunk kis tavaszi ruhájában, még csak nem is fáztunk, és április közepén, szinte nyári melegben hógolyóztunk egyet. Mondhatom, nagy élmény volt.

Innen indultunk el végül a Vereckei-hágóhoz, ahol Domonkos Dániel, a Nagyberegi Líceum tanulója elmondta Kovács Vilmos: Verecke című versét, majd közösen elénekeltük a Himnuszt, végül a két iskola egy-egy képviselője megkoszorúzta az emlékművet.

Szomorúan hallottuk, hogy a most álló emlékmű csoda, hogy

még egyáltalán megvan, és nem rombolták le, de sajnos minden hónapban legalább egyszer megrongálják valamilyen módon.

A hágó megsodálása és Samu bácsi magyarázatának meghallgatása után visszaültünk a buszba, és meg sem álltunk a kollégiumig, ahol már várt bennünket a finom meleg vacsora.